

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת עקב תשפ"ו תהא שנת פדות וגאולה

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז תורמז

<https://www.toremez.org>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0Js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1400 משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

"בַּעֲשֵׂתָרַת בְּאֶדְרָעִי" אוֹתִיּוֹת ע"ת ש"ב בדר"ת ערא"י.

שְׁמַעְתִּי קוּשִׁיא מִהֶרֶה ג' ר' אֶלְכָּסֶנְדֶּר פּוֹגֵל שְׁלִיט"א בְּשֵׁם הַמַּהֲר"ל. (גור אריה במדבר י לד), אִם סֵכָה הִיא זָכָר לְעֻנְיֵי כְבוֹד הָיָה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סֵכָךְ מִכָּל צְדָדֵי הַסֵּכָה, כְּמוֹ שֶׁהָיוּ עֻנְיֵי הַכְּבוֹד מִכָּל הַצְדָדִים. וּמֵיִשֵּׁב שְׁעֻנְיֵי הַכְּבוֹד הָיוּ דְּבַר שְׁמִימִי, וְדְּבַר שְׁמִימִי הוּא כְּדוּרִי, וּמִמִּילָא כִּשֶׁהוּא יוֹרֵד לַמָּטָה הוּא מְקִיף מִכָּל הַצְדָדִים בְּבַחֲיִנַת כְּדוּר, וְאֵנוּ עוֹשִׂים סֵכָךְ כְּלָפִי הַשָּׁמַיִם לְרַמֵּז שְׁזָכִינוּ בְּדְּבַר הַשְּׁמִימִי. וְנִרְאֶה לִישֵׁב עַל פִּי דְּבָרֵינוּ דְּסֵכָה וְעֻנְיֵי כְבוֹד מְקַשְׂרִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִקְב"ה בְּבַחֲיִנַת חֲבוּר שְׁמִים לְאַרְץ, לְכֹן עָקֵר הַסֵּמֶל צָרִיךְ לִהְיוֹת כְּלָפִי הַשָּׁמַיִם. וְעוֹד טַעַם נִרְאֶה דְּסֵכָךְ שְׁנִמְצָא מֵעַל הָרֹאשׁ מְרַמֵּז עַל שְׁעִבּוּד הַמַּח לִקְב"ה. כְּמוֹ שְׁרֹאִים בְּתַפְלִין שְׁנִמְצָאִים מֵעַל הָרֹאשׁ, שְׁמִשְׁעָבָדִים אֶת הַמַּח לִקְב"ה, וְכִשְׁהַמַּח מִשְׁעָבֵד כָּל הַגּוֹף כְּלוּל בּוֹ, בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל עֻנְיֵי הַכְּבוֹד שֶׁהִקִּיפוּ אֶת כָּל הַגּוֹף. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (סוֹכָה כו. מו.) שְׁמִקְשָׁרֶת הַלְכוֹת סֵכָה לְהַלְכוֹת תַּפְלִין. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (שֵׁה"ר ז, יג) **"מַה יִּפִּית" בְּתַפְלִין "וְיָמָה נְעֻמָּת" בְּסֵכָה**. וְכֵן מוּבָא ב'שִׁפְת אָמֶת' (סוֹכוֹת תרמ"ט) הַסּוֹכָה הוּא שֵׁם ה' שֶׁנִּקְרָא עֲלֵינוּ בְּחִינַת תַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ, "וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ כּו' שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךְ". וְלוֹלֵב הוּא בְּחִינַת תַּפְלִין שֶׁל יָד. וְלִקְחָתָם בִּיד. וְכֵן הִכְתוּב (ישעי' ד, ו) **"וְסֵכָה תִּהְיֶה לְצֵל"** בְּגִמְטְרִיא **תַּפְלִין**. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' א. מ. שְׁלִיט"א שֶׁסִּכַּת דָּוִד הַנִּפְלָא אוֹתִיּוֹת **תַּפְלִין**. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת שֶׁלְפָנֵי אוֹתִיּוֹת **בְּשִׁכ"ת** הֵן אוֹתִיּוֹת **רֹאשׁ"י**, וְעַם הַכּוֹלָל בְּגִמְטְרִיא **רֹשֵׁב"י**. שְׁבֻזָּכוֹת לְמוֹד תּוֹרָתוֹ נִזְכָּה לְהַקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ לְאוֹתִיּוֹת שְׁמַעְלִיהָ שֶׁהֵן **רֹשֵׁב"י**.

מובא ב'שפת אמת' (דברים תר"מ) סיחון מלך חשבון שרש המחשבות רעות נגד תפלין של ראש. עוג בעשתרות ובאדרעי המעשה נגד תפלין של יד. ושמעתי מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א שהמילים בפסוק: (דברים א, ד) "בעשתרת באדרעי" אותיות ע"ת ש"ב בדר"ת ערא"י. ומבואר לדברינו שתפלין וסוכה הם אותו סוד, ואם תפלין מכניע את הקליפות שנמצאים "בעשתרות באדרעי", אז גם מצות סוכה מכניע אותם. וכן מובא ב'אליה רבא' שמצות סוכה היא כנגד מה שבני ישראל ישבו בסוכות במלחמת סיחון ועוג: (א"ח תרכ"ה, א) הרוקח כתב כשצרו על ארץ סיחון ועוג ועל כרכים שבארץ כנען אז ישבו בסוכות, וזה "למען ידעו דורותיכם". וכן מובא ב'חתם סופר' (תורת משה ויקרא כג, מג) "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל", עיין סוכה פלוגתא דכי בסוכות קאי על ענני כבוד שהיו מקיפין ישראל במדבר כל ארבעים שנה, וחד אמר על סוכות שעשו ישראל במלחמת סיחון ועוג ונצחו המלחמה, נראה לעניות דעתי דאלו ואלו דברי אלהים חיים כי העיקר שהוא זכר לביאת הארץ שתחלתו מלחמת סיחון שיצאו ממחנה וישבו בסוכות למלחמה, אך אלולי שישבו בענני כבוד כל מ' שנה רק היו יושבים בסוכות כשאר הולכי מדבריות לא היה היכר ושום שינוי במה שעשו סוכות למלחמת סיחון, אך יען יצאו מסוכת ענני כבוד שבמחנה ועשו להם סוכות למלחמה על כרחך היה היכר על ידי סוכות ענני הכבוד שקדמו להם. וכן סיחון מלך האמורי הוא מלשון אמירה ודיבור, ועוג מלך הבשן הוא בסוד השיניים שמיועדים לאכילה, יוצא שסיחון ועוג הם כנגד שיחה ואכילה שהם המצות שעושים בסוכה. כמובא ב'משנה ברורה' (תרלט, ב) וכן אם ירצה לספר עם חבירו יספר בסוכה.

והוסיף חכם אחד שליט"א שעשתרות באדרעי נקראים עשתרות קרניים, כמובא ברש"י (דברים א, ד) "באדרעי" שם המלכות. "עשתרות" הוא לשון צוקין וקושי כמו עשתרות קרנים, ועשתרות זה הוא עשתרות קרנים שהיו שם רפאים שהכה אמרפל שנאמר "ויכו את רפאים בעשתרות קרנים" ועוג נמלט מהם והוא שנאמר "ויבא הפליט", ואומר "כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים". ומצינו קשר בין עשתרות קרניים לסוכות, כמובא בגמרא (סוכה ב.) העושה סוכתו בעשתרות קרנים הכי נמי דלא הוי סוכה.

מצינו בגמרא (ע"ז ג:) שאמות העולם לעתיד לבא מבעטין במצות ספה ומנתקים ומשליכים את התפלין והציצית: אומר להם הקדוש ברוך הוא, מצוה קלה יש לי וספה שמה לכו ועשו אותה, מיד כל אחד ואחד נוטל והולך ועושה סכתו בראש גגו והקדוש ברוך הוא מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז, ומיד כל אחד ואחד מבעט בסכתו ויוצא, שנאמר "וננתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו עבותימו". והאמר רבא מצטער פטור מן הספה, נהי דפטור בעוטי נמי מי מבעיטו, מיד הקדוש ברוך הוא יושב ומשחק עליהם שנאמר "יושב בשמים ישחק". אמר רבי יצחק אין שחוק לפני הקדוש ברוך הוא אלא אותו היום בלבד. איכא דמתני לה להא דרבי יצחק

אהא דתניא רבי יוסי אומר לעתיד לבא באין עובדי כוכבים ומתגירין. ומניחין תפלין בראשיהם, ותפלין בזרועותיהם, וציצית בבגדיהם, ומזוזה בפתחיהם, כיון שרואים מלחמת גוג ומגוג אומר להם על מי באתם אומרים על ה' ועל משיחו, מיד כל אחד ואחד מנתק מצותו והולך לו, שנאמר "ונתקה את מוסרותימו" וגו'. והקדוש ברוך הוא יושב ומשחק עליהם שנאמר "יושב בשמים ישחק" וגו'. ואמר רבי יצחק, אין שחוק לפני הקדוש ברוך הוא אלא אותו היום בלבד. נראה דכל זה השתלשל במצוות סוכה ותפלין, כי תפלין משפיעים את שפע הפרנסה לישראל, וסוכה משפיעה את שפע הפרנסה לאומות העולם, לכן ה' בוחן את אומות העולם במצוות אלו דוקא לראות אם הם מבעטים ועושים רק בשביל השכר או גם לשם שמים.

וכפי ששמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שנקדתי ההבדל בין יהודי לגוי היא שהגוי עושה רק עבור השכר, וכשהוא רואה שאין שכר הוא מבטל, והיהודי אף שמעריבים לפעמים מחשבות שלא לשמה, יש נקדה פנימית של לשמה, וגם כשרואה שאין שכר אינו מבטל ושומח במצוה שעשה. וכפי שמצינו בגמרא (ר"ה ג): **אמר רבי אבהו פירש מלך פשר היה לפיכך מנו לו כמלכי ישראל, מתקין לה רב יוסף דאם פן קשו קראי אהדדי וכו', אמר רבי יצחק לא קשיא פאן קדם שהחמיץ פאן לאחר שהחמיץ וכו', די להון מהקרבין נוחחין לאלה שמיא, ומצלין לחיי מלכא ובנוהי".** והתניא האומר סלע זה לצדקה בשביל שיחיו בני ובשביל שאזכה לחיי העולם הבא הרי זה צדיק גמור, לא קשיא פאן בישאל פאן בגוים. ומבאר רש"י: **פאן בישאל שלבו לשמים ואם מריעין לו בחייו אינו קורא לו תגר אלא תולה היסורין בעונו, אבל נכרי אם אין מטיבין לו כגמולו קורא תגר.**

מובא ב'מגן אברהם' (או"ח תרנ"א ח) לקחת קודם האתרוג ואחר כך הלולב, וכשמסיים המצוה יניח קודם את הלולב ואחר כך את האתרוג, ולומד זאת מתפלין ששם מניחים של יד ואחר כך של ראש, וחולצים של ראש ואחר כך של יד, ולומדים זאת מסדר הפסוק, וכן בד' מינים הכתוב מזכיר קודם את האתרוג, ונראה להוסיף שהלולב הוא בחינת שדרה שמגעת עד הראש לכן הוא בחינת תפלין של ראש, והאתרוג שכנגד הלב הוא בחינת תפלין של יד שמניחים כנגד הלב, וכשם שבתפלין מניחים של יד ואחר כך של ראש, וחולצים של ראש ואחר כך של יד, כך יעשה יטול האתרוג ואחריו הלולב, ויניח הלולב ואחריו האתרוג, ועוד נראה כיון שמצות סכה היא בחינת תפלין, גם הד' מינים שמושכים את אור הסכה בפנימיות הם באותה בחינה.

וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (יהל אור ליקוטים עמוד 78) **טעם למה הלולב והדס וערבה באגודה ולא האתרוג, כי היא נתנה לאדם לחברה כמו שכתוב "השמים שמים לה" והארץ נתן לבני אדם", וכן תפלין של ראש עם תפלין של יד [נתנו] לחברן על ידי האדם שקשור וחבוש בשניהם. ורואים שאתרוג הוא בחינת תפלין של יד, ולולב והדס וערבה הם בחינת תפלין של ראש, והאדם מחברם כמו שמחבר את שני התפלין כשמניח אותם. והוסיף**

הרה"ג ר' אברהם ידידיה שליט"א שמובא ב'אלהיו רבה' (או"ח תרמה' א' בשם המהר"ל) הקונה לולב יפה זוכה לחיים, לולב בגימטריא חיים. ומצינו בגמרא (מנחות מד.) אמר ריש לקיש כל המניח תפלין מאריך ימים, שנאמר "אדני עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני והחייני".

וכן מובא ברש"י שבהנחת תפלין מקימים פרסומא נסא ליציאת מצרים: (שמות יג, טז) "ולזכרון בין עיניך" שהרואה אותם קשורים בין העינים יזכור הנס וידבר בו. וכן על נטילת לולב מצינו במדרש (ילקוט אמור תרנא) לפי שישאל ושרי אמות העולם נכנסים לדן לפני הקדוש ברוך הוא, וממה שישאל יוצאין מלפני הקדוש ברוך הוא ולולביהן בידיהן, אנו יודעין דישאל אינו נצחיא.

עוד הוסיף שמצינו בגמרא (ברכות ל:) רבי ירמיה הוה יתיב קמיה דרבי זירא חזייה דהוה קא בידח טובא. אמר ליה "וגילו ברעדה" כתיב. אמר ליה אנא תפלין מנחנא. ורואים שהנחת תפלין הביאה לרבי זירא שמחה יתרה, וזה דומה למצוות חג הסוכות זמן שמחתנו. וכן מובא בספר 'החינוך' שמצות ד' מינים היא משום שמחה: (שכד) מצות הלולב עם שלשת מיניו מזה השרש היא, לפי שימי החג הם ימי שמחה גדולה לישראל כי הוא עת אסיפת התבואות ופרות האילן לבית, ואז ישמחו בני אדם שמחה רבה, ומפני כן נקרא חג האסיף וכו', וידוע מצד הטבע כי ארבעת המינים כלם משמחי לב רואיהם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ברוך צבי גרינבוים שליט"א שכל נטילת ד' מינים באה כדי להביא שמחה לאדם, כמובא בראשונים שחג הסוכות נקרא זמן שמחתנו משום שאדם שמח בזמן אסוף הפירות מהשדה. וכן נטילת ד' מינים מביאה שמחה לאדם ומזכירה לו את חג האסיף ואת הפירות המובחרים שאוסף כעת מן השדות. וכן הביא בשם ה'לבוש' שמקיפים עם הד' מינים את הס"ת בבחינת ריקוד של שמחה כמו שהקיפו את המזבח בסוד "ושמחתם לפני ה'". וכן מנענעים בהלל שהוא זמן ששמחים ומודים לה', ולכן מנענעים ב'הודו', וכן הנענוע ב'אנא ה' הושיעה נא' קשור לפסוק: (תהילים קו, מז) "הושיענו הוי"ה אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך" היינו שבתחילה אנחנו מנענים בהודו להודות על העבר, ואחר כך מנענעים באנא לבקש על העתיד כדי שנוכל להמשיך להודות, ולכן מנענעים שוב בהודו, ובעצם כל הנענועים באים כדי לשמוח לפני ה', וכמו שמצינו שפנענוע הוא תנועה של שמחה, כמו שכתוב: (ש"ב ו, ה) "ודוד וכל בית ישראל משחקים לפני ה' בכל עצי ברושים ובכנרות ובנגלים ובתפים ובמנענעים ובצלצלים". וכן מנענעים כנגד הלב ומקום השמחה הוא בלב, ולכן גם האתרוג דומה ללב, וגם הרואה לולב בחלום יש לו לב אחד לאביו שבשמים. והוסיף הרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שגם הד"ס הוא משרש ס"ד שעולה ב' פעמים לב, וגם בערבה יש לבלוב שמרמז על לב.

מצינו במשנה (סוכה מח:) ולמנסך אומרים לו, הגבה ידך, שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן. ובאר הרה"ג ר' א. י. שליט"א שפיון שאתרוג הוא בחינת תפלין של יד לכן רגמו את אותו פהן צדוקי

בְּאַתְרוּגְיָהֶן לְרִמּוֹז לֹא שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין שֶׁל יָד, כִּי הַכֹּהֲנִים מְנִיחִים רַק תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ וְלֹא תְּפִלִּין שֶׁל יָד מִשּׁוּם חֲצִיצָה, וְאוֹתוֹ כֹּהֵן שֶׁפָּגַם עֲבוֹדָתוֹ רִמְזוּ לוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַנִּיחַ גַּם תְּפִלִּין שֶׁל יָד, כִּי אֵינוֹ רְאוּי לְהִיטֵת כֹּהֵן.

אנשי כנסת הגדולה

כתוב (שה"ש ו, ז) **"יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתָרְצָה נְאוּהָ פִּירוּשָׁלַם אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת: הֶסְבִּי עֵינַיךָ מִנְּגִדֵי שָׁהִם הִרְהִיבֵנִי שְׁעָרֶךָ כְּעֶדֶר הָעִזִּים שֶׁגָּלְשׁוּ מִן הַגִּלְעָד"**. ומבאר רש"י **"הסבי עיניך מנגדי"** כבחור שארוסתו חביבה ועריבה עליו ועיניה נאות ואומר לה הסבי עיניך מנגדי כי בראותי אותך לבי משתחץ ומתגאה עלי ורוחי גסה כי אני יכול להתאפק. אמר הקדוש ברוך הוא במקדש זה אי אפשר להשיב לכם ארון וכפרת וכרובים שהם הרהיבוני בבית ראשון להראותכם חבה יתירה עד שמעלתם בי. ורואים שהפסוק הזה מדבר על המעבר של עם ישראל מתקופת בית המקדש ראשון לתקופת בית המקדש השני, שה' כביכול אומר לכנסת ישראל **"הסבי עיניך מנגדי"** כי אני לא רוצה להתייחד כמו שהתייחדתי בבית המקדש הראשון עם ארון כפורת וכרובים, כרגע יש ירידה בדרגת היחוד והקב"ה כביכול מבקש מכנסת ישראל שלא לעורר אותו ליחוד שהיה קודם כי אפשר במצב הנוכחי שעם ישראל חטא וירד בדרגה. בתקופה הזאת של תחילת בית המקדש השני בשנים הראשונות ממש פעלו אנשי כנסת הגדולה וראה זה פלא האותיות **כנס"ת הגדול"ה** התגלו בנוטריקון יחיד בתנ"ך ברצף אותיות בחיבור שני הפסוקים האלה: **"אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת: הֶסְבִּי"**. וכן האותיות **אנש"י כנס"ת הגדול"ה ע"ם יח"ף** התגלו ברצף אותיות בפסוק שניבא ישעיהו הנביא שהיה הרבה קודם לכן באמצע ימי בית ראשון: (ישעיה ג, טז) **"וַיֹּאמֶר יְהוָה יַעַן כִּי גָבְהוּ בָנוֹת צִיּוֹן וַתִּלְכְּנָה נְטוּיּוֹת גֵּרוֹן וּמִשְׁקֵרוֹת עֵינַיִם הָלוֹךְ וְטִפּוֹף תִּלְכְּנָה וּבִרְגִלֵיהֶם תַּעֲפֹכְסֶנָּה: וְשִׁפְחָ אֲדֹנָי קָדְקֵד בָּנוֹת צִיּוֹן וַיהוָה פָּתְחָן יַעֲרָה"**. ויש כאן רמז שמנבא ישעיהו הנביא שעם ישראל ירד בדרגה לתקופת אנשי כנסת הגדולה, בגלל שפגמו את **הרגלים של השכינה** בהליכה בחוסר צניעות, ובזה עם ישראל כביכול הולך **יחף בלי נעלים**, היינו שפגמו את **היחוד העליון** שנמשל בלבישת **נעל**. כמובא בזהר חדש (תצא עב:) **שְׁבִימֵן הַזֹּוּג הָאִשָּׁה הִיא בְּבָחִינַת נֶעֱלָ שֶׁל הַבַּעַל**. וכן מובא בַּסֵּפֶר 'אֲדִיר בְּמִלּוּכָה' שֶׁהִסּוֹד הוּא בְּבָחִינַת רֶגֶל שְׁלִישִׁית שֶׁל אָדָם, כְּמוֹבָא בַּסֵּפֶר הַלְקוּטִים 'לְהֶאֱרִיז' (אמור ע' רכז) וְכִינֵן שֶׁרָגַל צָרִיכָה נֶעֱלָ, הָאִשָּׁה הִיא בְּבָחִינַת הַנֶּעֱלָ שְׁמִלְבִּישִׁים עַל הִסּוֹד. וְכֵן הַשְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁנֶּעֱלָ נִקְרָאת בְּאַנְגְלִית **שׁוּ בְּגִימְטְרִיא אִשָּׁה**.

בתקופה הזאת של תחילת ימי בית המקדש השני תקנו אנשי כנסת הגדולה את שרש נוסח תפילת העמידה שעם ישראל מתפללים עד היום שעיקרה לזכות לחזור למצב הקודם, למרות שהם היו בבית המקדש וחזרה העבודה, והנוסח של הברכות היה שונה מהנוסח שאנחנו אומרים היום, כמובא ברמב"ן (ברכות מו.) **בשעה שהיתה מלכות בית דוד קיימת היו אומרים מלכות בית דוד עבדך תכין עד עולם וכיוצא בזה, ובזמן גלות הוא שאמרו תחזירנה למקומה, וכן בכל ענין ברכות ותפלות עיקר הברכה חובה ושאר תורף שלהם לפי הזמן מתקנין אותה.** וכן

מובא בהקדמת סדור רבי סעדיה גאון: לא היו זקוקים לומר מקבץ נדחי עמו מפני שהיו מקובצים, ולא בונה ירושלים מפני שהיתה בנויה, אבל במקום שתי אלה היו מבקשים שתמשך המלוכה וינצחו במלחמות לפי צורך כל דור. הם הבינו את עומק הירידה מבית המקדש הראשון לבית המקדש השני, ומה צריכה להיות עיקר ההשתוקקות של עם ישראל לחזור למצב הקודם של בית המקדש הראשון, ויותר מזה לזכות לבית המקדש השלישי עם כל היעודים שיהיה יותר גדול מבית המקדש הראשון בכל המובנים.

"שבע יפול צדיק וקם" זה דרך הקימה מתוך הנפילות והקשיים זוכים להגיע לקם.

מצינו בירושלמי (כתובות ב, ב) **משה התקין להם לישראל שבעת ימי המשטה, ושבעת ימי אבילות, נראה דזה** שהירושלמי כולל שני ענינים אלו יחד, בא לרמז ששניהם שוים, כפי ששמעתי מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שבפרשת חיי שרה בקבורת שרה ובשדוף של רבקה מזכרות **שבע** פעמים לשון **קימה**, ורואים רמז ל**קימה** של מספר **שבע** שקשור עם נשואין ואבילות **שבעת ימי המשטה, ושבעת ימי אבילות**. והפרשה מסיימת בפסוק **"על פני כל אחיו נפל"**, וכשזה **נופל זה קם**, כמובא בבבלי ה'טורים' (בראשית כה, יח) **"על פני כל אחיו נפל" וסמיו ליה ואלה תולדות יצחק. לומר כשיפל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד שהוא מתולדות יצחק**. וכן מובא מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א **ששבעת ימי סכות קשורים עם סכת דוד הנופלת, משום שנפילה קשורה עם מספר שבע, כמו שכתוב (משלי כד, טז) "כי שבע יפול צדיק וקם"**, דבבריאת העולם היתה שבירת **השבעה** מלכים ונפילתם, שהקדשה נפלה במקום הקלפה, וכתוצאה מזה העבודה בעולם הזה היא לתקן את נפילת המלכים, והתקון נעשה דרך **נפילה וקימה במספר שבע**, שהצדיק נופל בידי הקלפה, וכשקם הוא מעלה אתו ניצוצות שהיו ביד הקלפה ומבררם. ומביא מה'פחד יצחק' ששבע יפול צדיק אין הכונה שבכל זאת הוא קם אחרי הנפילה, אלא שזה דרך הקימה מתוך הנפילות והקשיים זוכים להגיע לקם, ובלי זה לא שייך, וזה הסוד של כל היסורים והחורבנות שמהם צומחת הישועה, כך בנפילת הצדיק זה הדרך לזכות לקימה ולישועה, וכן שמעתי בשם הג"ר נח וינברג זצ"ל שדייק מהפסוק **"שבע יפול צדיק"** ששלמה המלך קורא לצדיק בשם **צדיק** גם בזמן הנפילה, לרמז שהוא עדין צדיק ואדרבה זה המסלול של העליה מתוך הירידה. וכן מצינו בגמרא (גיטין מג.) **"והמכשלה הזאת תחת ידך אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן"**.

וזה הסוד של שבעה מעמדות ומושבות למת בסוד נפילה וקימה שיש במספר שבע. ולכן יעקב השתחוה לעשו שבע פעמים, ומשה הקים ופרק את המשכן כל שבעת הימים, וכן מובא ב'תורת כהנים' (פרשת צו) שבית המקדש השלישי יהיה המקדש השמיני של כלל ישראל, השבעה הראשונים היו המשכן שבמדבר, שבגלגל, שבנוב, שבגבעון, שבשילה, ובית ראשון ושני. ועל זה נאמר **"כי שבע יפול צדיק וקם"**. היינו ששבעה נחרבו והשמיני יקום לעד. וכן הפרה האדמה השמינית תהיה לעתיד לבא, כמובא ברש"י (שבועות יא): שבכל ימי בית ראשון ושני היו שבע פרות אדמות.

וכן סכת דוד הנופלת היא בשבע ימי סכות. עד שיבא השמיני לעתיד לבא ויקימה באפן שלא תפול יותר, וכנגד זה קוראים בסכות את שבעת ההבלים שבמגלת קהלת. ומצינו במדרש (קה"ר א, ג) **ר' שמואל בר רב יצחק מתני לה בשם ר' שמעון בן אלעזר שבעה הבלים שאמר קהלת כנגד שבעה עולמות שאדם רואה, בן שנה דומה למלך נתון באיספקרפסטי והכל מחבקין ומנשקין אותו, בן שתים ושלוש דומה לחזיר שפושט ידיו בביבין, בן עשר שנה קופץ כגדי, בן עשרים כסוס נהים משפר גרמיה ובעי אתתא, נשא אשה הרי הוא כחמור, הוליד בנים מעיז פניו ככלב להביא לחם ומזונות, הזקין הרי הוא כקוף.** ורואים שיש בשבע הבלים בחינה של שבע נפילות. ולכן חז"ל קישרו את שבעת ימי סוכות לשבעת ימי נידה שהם בבחינת נפילה עד שזוכים לקימה וטהרה בשמיני.

כתוב (בראשית כו, כב) "ויעתק משם ויחפור באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה ירחיב ה' לנו ופרינו בארץ". ומובא ברמב"ן שם והשלישי קרא רחובות, הוא הבית העתידי שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא ריב ומצה, והאל ירחיב את גבולנו, כמו שנאמר **"ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר"**, שהוא לעתיד, וכתוב בבית השלישי **"ורחבה ונסבה למעלה למעלה"**, ופרינו בארץ. ומובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהגימטריא של ג' בארות עשק שטנה רחבות עולה כמו האחור של רחובות: **ר רח רחב רחבו רחבות.** לרמז שבשביל להגיע לרחובות צריך לעבר באחור של רחובות הינו השנים הראשונים עשק ושטנה. ומזה נלמד לכל דבר בחיים שמתחיל עם קשיים עד שמגיעים אל המנוחה והנחלה.

וכן השם של משיח בר נפלי על השם הנפילות בגימטריא שבע, וזה גם הגימטריא של **בן ישי.** וכן דוד המלך היה השמיני בבנים של ישי, כמובא בכתוב (ש"א טז, י) **"ויעבר ישי שבעת בנים"** וגו'. ובתחילה הביאו את שבעת בניו של ישי לשמואל ודחה אותם בבחינת נפילת השבע, וכשהביאו את דוד השמיני כתוב (שם יג) **"ויקח שמואל את קרן השמן וימשח אתו"**. וכן **דוד נפל** וחטא בחטא **בת שבע.** ואחר כך נאמר על דוד שהקים עולה של תשובה, ועולם התשובה הוא עולם השמיני שנקרא בינה ושם הקימה מנפילות החטא. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שגם במצות שמייטה שהיא בחינת סכה, יש נפילה בשביעי, וקימה לאחר השביעי, כמובא בגמרא (סנהדרין צז). **ובשביעית מלחמות. במוצאי שביעית בן דוד בא.** וכן המספר המסתתר בין אותיות **משיח** הוא 552 כמנין **תקומה.** וכן על דניאל מצינו בגמרא (מגילה יב) **אמר רבא אף דניאל טעה**

בהאי חושבנא דכתיב "בשנת אחת למלכו אני דניאל בינותי בספרים" מדקאמר בינותי מכלל דטעה ורואים שדניאל טעה בחשבון השבעים שנה עד שזה לבינה מהשמיני. וכן בימי ספירת העומר מזדככים שבע כפול שבע ימים, עד שזוכים לאור התורה מהשמיני בחג השבועות. וכן ארץ ישראל נפלה בידי שבעה עמים עד שזכתה לקימה מיהושע בן נון משרש השמיני שנרמז בנר"ן. וכן תינוק שנולד נופל שבע ימים בתוך קליפת הערלה עד שזוכה לקום ביום השמיני בזכות הברית מילה, ומביא מהרב צלמון שליט"א שיש ראייה מרש"י שערלה היא בחינת נפילה: (בראשית יז, ג) "ויפול אברם על פניו" ממורא השכינה שעד שלא מל לא היה בו כח לעמוד ורוח הקדש נצבת עליו. וזהו שנאמר בבלעם "נופל וגלוי עינים". וכן "שבע יפול צדיק וקם" ס"ת עמ"ל ק שמשמל את היצר הרע שמפיל את הצדיק.

וכן מצינו בגמרא (ב"ב פ:) דרש רבי חיא בר לולייני מאי דכתיב "צדיק תתמר יפרח פארו בלבנון ישנה", אם נאמר תמר למא נאמר ארו, ואם נאמר ארו למא נאמר תמר, אם נאמר ארו ולא נאמר תמר, הייתי אומר אי מה ארו אין עושה פירות אף צדיק אין עושה פירות לכך נאמר תמר. ואם נאמר תמר ולא נאמר ארו הייתי אומר מה תמר אין גזעו מחליף אף צדיק אין גזעו מחליף לכך נאמר ארו. ומבאר הרשב"ם: אין גזעו מחליף אם נקצץ. אף צדיק אין גזעו מחליף אם מת שלא יוליד בן כמותו, אי נמי אם יפול לא יקום. לכך נאמר ארו כדכתיב "כי שבע יפול צדיק וקם". התמר הוא המין השביעי של שבעת המינים לכן יש בו נפילה שאם נקצץ האילן אין גזעו מחליף, מה שאין כן הארו שעולה בגימטריא שמונה פעמים שם הוי"ה הוא בבחינת המספר שמונה שהצדיק קם אחרי הנפילות, לכן הצדיק נמשל גם לתמר וגם לארו, כי בזמן הנפילות הוא בבחינת תמר, וכשקם הוא בחינת ארו, וזה מה שטמון בעומק דברי הגמרא שהתמר והארו משלימים אחד את השני. וכן תמר בגימטריא עץ הדעת, והמילה בפסוק "כארו" בגימטריא עץ חיים. וכן האותיות שב"ע יפול צדיק מט"ה נ' התגלו ברצף אותיות בפסוק: (ישעיה א, כא) "איכה היתה לזונה קריה נאמנה מלאתי משפט צדק זלזל בזה ועתה מרצחים". לרמז שנפילת הצדיק היא עד שמגיע לשער הנר"ן ושם הוא קם.

מצינו במדרש (ב"ר ק, יג) "ויעש לאביו אבל שבעת ימים", ולמה עושים שבעה, כנגד שבעה ימי המשתה, לעולם הבא אני מחזיר אותו אבל לשמחה, שנאמר "והפכתי אבלם לששון". היינו שתקנו אבלות שבעת ימים כנגד שבעת ימי המשתה, ומבאר לדברינו דגם היום היה ראוי לעשות על פטירת אדם שבעת ימי המשתה, אלא שאיננו רואים את החסד שטמון בפטירה, לכן אנו עושים שבעת ימי אבלות, וזה מסמל שאנחנו מאמינים שדבר זה הוא חסד ה' כמו שבעת ימי המשתה, ולעתיד לבא נזכה לראות את החסד שהיה טמון בזה. לכן מזכירה הגמרא את הפסוק "והפכתי אבלם לששון" לרמז שההתהפכות שתהיה לעתיד לבא תגלה לנו ששבעת ימי אבלות הם בבחינת שבעת ימי המשתה. וכן מצינו במשנה (שבת קנא.) מחשיכין על התחום לפקח על עסקי כלה ועל עסקי המת. וגם כאן רואים שהמשנה מקלילה ענייני כלה ומת יחד. וכן

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (סוכה מט:) "וְהִצַּנֵּעַ לָכֶת עִם אֱלֹהֶיךָ" זו הוצאת המַת וְהַכְנָסַת כָּלָה לַחֲפָה. וְכֵן הַכְּתוּב בְּקֶהֱלֶת (ב, ז) **"עַת סְפוּד וְעַת רְקוּד"** מְכַלִּיל אֶת שְׁנֵי הָעֲנִינִים יַחַד. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (ברכות לא.) שְׂרַבְנָן בְּקִשּׁוֹ מֵרַב הַמְּנוּנָא שִׁישִׁיר לָהֶם שִׁיר בְּזֶמַן חֲתָנָה, וְשִׁיר לָהֶם אֶת הַמְּלִים אוֹי לָנוּ שְׁאֲנוּ עֲתִידִים לָמוּת. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית כד, ז) **"וְלִקְחָתָּ אִשָּׁה לְבָנִי מִשָּׁם"** ס"ת מִיתָ"ה. וְכֵן חֲתָן וְכָלָה בְּגִמְטְרִיא חִיִּים וּמוֹת.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' צְבִי וִינְבֶּרֶג שְׁלִיט"א שְׂרֹאִים קָשֶׁר בֵּין נְשׂוּאִין לְמִיתָה, בְּגִמְרָא (קידושין ב.) שְׁלֹמֶדֶת קְדוּשִׁי אִשָּׁה בְּכֶסֶף מְקַבֵּרֶת שָׂרָה, בְּגִזְרָה שְׁוֶה קִיחָה קִיחָה. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁלֹּכֵן פֶּרֶשֶׁת חִי שָׂרָה מִתְחִילָה עִם קְבוּרַת שָׂרָה וּמִסִּימַת בְּקְבוּרַת אֲבֵרָהּם וּבִאֲמֻצֵּעַ יֵשׁ אֲרִיכוֹת עַל הַשִּׁידוּךְ שֶׁל יִצְחָק וְרַבִּקָּה שֶׁכָּאֵן שֶׁרֶשׁ כָּל הַשִּׁידוּכִים שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת. לְרִמָּז שֶׁנִּשְׂוֹאִין וּמִיתָה קְשׁוּרִים אֶחָד עִם הַשֵּׁנִי. וְנִרְאֶה לִיִּשֵׁב קוּשִׁיא שֶׁשְׁמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' ח. דוֹיטֶשׁ שְׁלִיט"א מְדוּעַ הַתּוֹרָה חוֹזֶרֶת פַּעַמִּים עַל קְבוּרַת אֲבֵרָהּם בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה: (בראשית כה, ט) **"וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ יִצְחָק וַיִּשְׁמַעְאֵל בְּנָיו אֶל מְעַרַת הַמְּכַפְלָה אֶל שְׂדֵה עֶפְרָן בֶּן צַחֵר הַחֲתִי אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִמְרָא: הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר קָנָה אֲבֵרָהּם מֵאֵת בְּנֵי חֵת שְׁמָה קֶבֶר אֲבֵרָהּם וְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ"**. וּמִבּוֹאֵר לְדַבְּרֵנוּ שֶׁהַפַּעַם הַשֵּׁנִי לֹא בָּאָה לְסַפֵּר עַל קְבוּרַת אֲבֵרָהּם, יֵשׁ כָּאֵן סִיכּוּם שֶׁל כָּל פֶּרֶשֶׁת חִי שָׂרָה שֶׁמִּקְשֶׁר אֶת הַנִּשְׂוֹאִין לְקְבוּרָה שֶׁהֵם בְּאוֹתוֹ סוּד, וְזֶה הַתְּגָלָה בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה כְּשֶׁאֲבֵרָהּם וְשָׂרָה נִקְבְּרוּ יַחַד בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה, וּמִזֶּה נִבֵּן שֶׁגַם הַשִּׁידוּךְ שֶׁל יִצְחָק וְרַבִּקָּה קְשׁוּר עִם זֶה, וְכֵן כָּל הַשִּׁידוּכִים בְּכָל הַדּוֹרוֹת כִּי מַעֲרַת הַמְּכַפְלָה הִיא מְקוֹם יַחֲוִדִים, בְּסוּד זִוּגוֹת וּמְכַפְּלוֹת, וְאַחֲרֵי שֶׁאֲבֵרָהּם נִקְבְּרָה שֶׁם הוֹשַׁלְּם הַמְּקוֹם בִּיחּוּד אֲבֵרָהּם וְשָׂרָה. וְכִפִּי שֶׁמּוּבָא בְּ'אוֹצְרוֹת חִיִּים' לְהַאֲרִיז'ל (שַׁעַר רַפ"ח פ"ג) שֶׁשֵּׁם הוֹי"ה בְּמַלּוּי ב'ן הוּא בְּחִינַת מְעַרַת הַמְּכַפְלָה, דָּשֵׁם זֶה מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת כְּשֶׁהִיא מְזֻוּגָת עִם ז"א. וְכֵן מּוּבָא בְּסִפְר 'בְּאוֹרֵי אֲגָדוֹת אֶפִּיקֵי ים' (ב"ב נח.) בְּשֵׁם הַגָּר"א שְׁמַעְרָה הִיא מְלִשׁוֹן עֶרְוָה. וְכֵן מּוּבָא בְּ'לְקוּטֵי מוֹהַר"ן' (נד) מְעַרָה, הֵינּוּ בְּחִינַת דְּבִקּוּת, בְּחִינַת "כְּמַעַר אִישׁ וְלִוִּית". וְכֵן מַעֲשֵׂה לוֹט וּבְנֻתָיו לְהוֹלִיד אֶת מְלָכוּת בֵּית דָּוִד הִיָּה בְּמַעֲרָה כְּפָתוּב, (בראשית יט, ל) **"וַיֵּשֶׁב בְּמַעֲרָה הוּא וְשְׁתֵּי בָנָתָיו"**. וְכֵן מּוּבָא מֵהֶרֶה"ג ר' אֱלִיָּהוּ שְׁטֶרֶן זצ"ל שֶׁהַכְּתוּב **"אֲשֶׁר לוֹ אֲשֶׁר בְּקֶצֶה שְׂדֵהוּ"** בְּגִמְטְרִיא הִד' זִוּגוֹת שְׁקִבּוּרִים שֵׁם אָדָם חוּהָ, אֲבֵרָהּם שָׂרָה, יִצְחָק וְרַבִּקָּה, יַעֲקֹב לָאָה. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' מ. פ. שְׂאוֹתִיּוֹת הַקֶּצֶה וְהַזִּוּיּוֹת שֶׁל "שְׂדֵהוּ" הֵם בְּגִמְטְרִיא אִשָּׁה, וְאֵם נִכְפִּיל אוֹתָם פַּעַמִּים, כִּי לְקֶצֶה יֵשׁ שְׁנֵי צַדִּדִּים בְּסוּד הַזִּוּג, וּבְסוּד מְכַפְּלָה, נִקְבַּל אֶת מִסְפַּר בְּרִי"ת שְׁמַחְבֵּר אוֹתָם. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהֱר (חיי שָׂרָה קכג.) **"וַיִּשְׁקַל אֲבֵרָהּם לְעֶפְרָן אֶת הַכֶּסֶף"**, זֶה הוּא הַכֶּסֶף הַגָּדוֹל שֶׁל אֱלֹו עוֹלָמוֹת וְכִסּוּפִים. **"אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁקָל כֶּסֶף"** אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת וְהֵנָּאוֹת וְכִסּוּפִים. וּבִבְאֲרָנוּ שֶׁמִּסְפַּר אַרְבַּע מֵאוֹת שִׁיךְ לִסְוֹד שְׁבַמְלָכוֹת. וְכֵן כֶּסֶף שִׁיךְ לִיחּוּד.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (יבמות סג.) נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אִיתְתָּא. וְרֹאִים שֶׁנִּשְׂוֹאִין הֵם יִרְדָּה בְּדִרְגָּה. דָּגֵם בְּנִשְׂוֹאִין אִם הָאָדָם זֹכָה, זֹאת לָדָה וְעָלָה בְּדִרְגָּה עֲבוּרִי, וְאִם לֹא זֹכָה הוּא נִדְּבֵק בְּבִחִינַת הַמִּיתָה שֶׁיֵּשׁ בָּזָה, וְיִוָּרֵד בְּדִרְגָּה. וְכִפִּי שֶׁבִּבְאֲרָנוּ שֶׁהָאָדָם מִתְקַשֵּׁר עִם הָאִשָּׁה שֶׁעָלָה נֶאֱמַר **"רִגְלֶיהָ יִרְדּוֹת מוֹת"**. וְכִפִּי שֶׁמְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (תְּדֵבָא"ז כב) שֶׁסִּסּוּד הָאִשָּׁה נִקְרָא קֶבֶר, לְרִמָּז שְׁחִי אִישׁוֹת

יורדים למקום הקלפה שהיא בבחינת מות. וכן המשך הכתוב שהבאנו על התחדשות החיים בנשואין, (קהלת ט, ט) "ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חיי הבלך אשר נתן לך תחת השמש" ס"ת תכריכי"ן. דבכל מקום שיש התחדשות חיים, יש ספנת מות בצדו. וכן מובא ב'שיחות הר"ן' (אות פו), שהחתן לובש קיטל בשעת החפה, דקיטל הוא בגד של מתים. וכן מצינו בגמרא (ברכות לא.) שרבנן בקשו מר' המנונא שישיר להם שיר בזמן חתונה, ושר להם את המלים אוי לנו שאנו עתידים למות. וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.) שמקשר פלה, לכלה, שהם באותו סוד. ומבאר לדברינו ש"רגליה ירדות מות" למקום הפלה. ומרמז ברש"י (בראשית כד, סה) "ותתקס" לשון ותתפעל כמו ותקבר ותשבר. ורואים ברש"י מקשר את הכתוב על נשואי יצחק ורבקה, "ותקח הצעיר ותתקס" מלשון "ותקבר" שמרמז על מיתה, ומלשון "ותשבר" שמרמז על משבר הלדה. פרוש כעין זה ברש"י מובא בשם האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל. וכן מנהג ישראל שאוכלים קטניות כשנולד קטן, כי קטניות הן מאכל אבליים, ומנחמים את התינוק שאב על הירידה מגן עדן לעולם הזה. ורואים שגדה היא בחינת אבילות ממשי.

וכן מצינו בגמרא (כתובות ח. וכו') שמקשרת בין ברפת חתנים לברכת אבליים בכמה ענינים, ויש גם בברכת אבליים הלכות מיוחדות לפנים חדשות כמו שיש בברכת חתנים. וכן מובא בספר 'חושב מחשבות' (וישב אות מח) "ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר" ר"ת אבלות וכו', כי שבעת ימי אבילות הם נגד שבעת ימי המשטה כמו שאמרו חז"ל על הפסוק "והפכתי אבלים לששון". וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (כא) ששבעת ימי אבילות ממשיכים לנפטר בשמים אותו אור שיש בשבעת ימי המשטה. וכן חז"ל קראו למסכת אבילות מסכת שמחות. וכן מצינו בגמרא (מו"ק כה:) ששבעת מיתת צדיקים הם בבחינת פלה חדשה לקב"ה. וכן מובא בשם ה'חדושי הר"ם' ששבעת ימי המשטה יש צ"ח ברכות, כשמברכים שבע ברכות פעמים בכל יום, [כמנין לחיים]. וזה ממתיק את הצ"ח קללות שבתוכה. ורואים שיש מספרים מקבילים בנשואין ואבילות. וכן חז"ל תקנו נסח ברכה דומה בנשואין ובאבילות, 'אשר יצר את האדם בצלמו'. 'אשר יצר אתכם בדין'.

וכן מצינו בגמרא (מו"ק כח:) אמר ר' אבהו מניין לאבל שמסב בראש שנאמר, "אבחר דרךם ואשב ראש ואשכון כמלך בגדוד, כאשר אבליים וכו'". אמר ר' חמא בר חנינא מניין לחתן שמסב בראש וכו'. ורואים שהגמרא מקשרת אבל לחתן, שגם האבל הוא בחינת מלך כמו החתן, ולכן הוא מסב בראש. וכן מובא במהר"ם מרוטנבורג שחתן פטור לקום מפני זקן ונשיא, כיון שהוא בחינת מלך, וכן באבל מצינו שהוא פטור לקום מפני זקן ונשיא, עין בספר 'פני ברוד'. וכן מובא בספר 'אור זרוע' (אבילות תמ"ח בשם הרא"ש מ"ק) שנהגו לעשות חפה ואירוסין בבית הקברות. וכן מובא בספר 'שערי ירושלים' שהיה מנהג לעשות חפות ותומים בבית הקברות כסגלה לעצור מגפה.

וכן ישנם דיני שלושים ושנה בנשואין כמו באבילות, דמצינו בגמרא (יומא עח:) דינים מיוחדים לפלה עד שלושים יום. וכן כתוב (דברים כד, ה) "נקי יהיה לביתו שנה אחת". וכן מצינו בגמרא (כתובות ח.) דינים מיוחדים לברכת חתנים עד שבעה ימים, ועד שלשים יום, ועד שנה. וכן באבילות מדליקים נרות לעלוי נשמה, ובנשואין מדליקים נרות כשמולכים לחפה. וכן בנשואין

מכסים את הכלה, ובקבורה מכסים את הנפטר בעפר. וכן מובא בספר 'הערוך' (ערך אפריון) שהיו נושאים את הכלה על כסא או מטה הנקראים אפריון, ורואים בענין הכלה ובענין המת, שאת שניהם נושאים. וכן השתלשל בגשמיות שנושאים את המת על יריעת בד ומוטות, דומה לחפה העשויה מבד ומוטות. וכן יש נוהגים לסובב את הקבר שבע פעמים לאחר הקבורה, וזה דומה לכלה שמסובבת את החתן שבע פעמים. [וכן שמעתי בדרך בדיחותא שבשניהם מתעניינים על גיל האדם, בן כמה שנים המדבר. ובשניהם שואלים אם המדבר היה צלול בדעתו עד הרגע האחרון.] והוסיף הרה"ג ר' משה שמואל שורץ שליט"א שהשתלשל בגשמיות אצל הרבה יהודים שבלילה פונקטם משמחת חתן וכלה, ובים עובדים בחברה קדישא וכדומה. כמו אנשי תזמרת שביום מכריזים על נפטרים, ובלילה מנגנים בחתנה, וכדומה. וכן ראינו חברות קדישא שמתעסקים עם המתים, ותומכים ומסייעים להכנסת כלה.

וכן מצינו בגמרא (עירובין ק:) שפסויו שער האשה בנשואין הוא בבחינת אבילות, **עטופה כאבל**, וזו אחת הקללות שנתקלה חוה לאחר חטא אדם הראשון. וכן מצינו שתית יין באבילות כמו בנשואין, כמו בא בגמרא (עירובין סה.) **אמר רבי חנין לא נברא יין בעולם הזה אלא לנחם אבלים**. וכן יין בגימטריא **יגון**. וכן מצינו בגמרא (כתובות ח:) שבית האבל נקרא **בית המשטה** ששם שותים את כוס המות, או את כוס הנחמה, והיו משקים את האבלים **ארבעה עשר** כוסות של יין. וכן מצינו בגמרא (כתובות סט:) שבית אבל נקרא בכתוב (ירמ' טז, ה) בשם **"בית מרזח"**, עין ברש"י על הכתוב שם שמביא שני פרושים או בית משטה או בית אבל. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שראש חדש מנחם אב ר"ת **חמ"א** שהוא **יין**, כי היין נברא לנחם אבלים, ולכן עד תשעה באב אסור לשותות יין כדי לחוש את צער החרבן ולא להתנחם בזמן הזה.

וכן מובא בספר 'שיחות הר"ן' (אות פו) שהחתן לובש קיטל בשעת החפה, דקיטל הוא בגד של מתים. [וכן הכלה לובשת שמלה לבנה]. וכן **כלה** מרמזת על מות וכליון. כמו שכתוב (מ"ב יג, יט) **"והכית את ארם באפק עד כלה"**. וכן הכתוב (קהלת ט, ט) **"ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חיי הבלך אשר נתן לך תחת השמש"** ס"ת **תכריכין**. והוסיף הרה"ג ר' י. ג. שליט"א שהפסוק מזכיר **"חיי הבלך"** לרמז שיש יום המות אחריו. וכן שלמה המלך כלל את שני העניינים יחד בכתוב (קהלת ז, ב) **"טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משטה באשר הוא סוף כל האדם והחיי יתן אל לבו"**.

מצינו בגמרא (מ"ק טו:) **אבל אסור בעשיית מלאכה דכתיב "והפכתי חגיכם לאבל" מה חג אסור במלאכה אף אבל אסור במלאכה**. וכן מצינו (שם כ.) **מה חג שבועה אף אבילות שבועה**. ושמעתי מהרה"ג ר' מיכל זילבר שליט"א כשישב שבועה על אמו ע"ה, שהגמרא מקשרת אבילות לחג בכמה עניינים, לרמז שעל פי האמת האבילות היא חג שהנשמה סימה תפקידה ועולה למקום יותר גבה. ועוד באר את דברי ה'דברי חיים' מצאנז שהיום השביעי של השבע ברכות הוא יותר גבה מהיום הראשון. על פי מה שמובא בכתבי האר"ז ל ששבועה ימים קודם הפטירה מסתלקים מקיפי הצלם מהאדם, ובכל יום מסתלק מקיף אחד עד שביום האחרון מסתלק האחרון ומת. ומדה טובה מרבה, בשבע ברכות, שבכל יום נוסף עוד מקיף, עד שביום השביעי זוכה לשבועה מקיפים, ולכן הוא היום הגבה ביותר.

דבריו המבהילים של ה'לשם' על האמונה בתחית המתים.

(ספר הדע"ה ח"ב דרוש ב, ענף ג) ענין הזה הוא באמת עמוק נורא מאד ואין איש כערכי אפשר לעמוד על סודו עם כל זה הנה דחקתי את עצמי לכונוס בזה במעט קט וכפי מה שהעירוני מן השמים. הנה ראינו לרז"ל שחשבו באלו שאין להם חלק לעולם הבא, האומר אין תחיית המתים מן התורה, ולכאורה יפלא כי על מה ולמה הוא וכמו שתמה על זה מהר"י אלבו ז"ל בספר העיקרים ואמר כי המאמין בשכר ועונש אלא שיאמין הגמול לנפשות בעולם הבא. ושאין תחייה לגופות אחר המות. למה תפול התורה בכללה עד שיחויב למנות תחיית המתים עיקר מעיקרי התורה כו' ע"ש. אך האמת הוא כי בזה תלוי עיקר הכל ולולא זה היה נראה כי כל הבריאה כולה הוא רק לעמל ולתלאה ולדאבון נפש לכל בשר ורוח חס ושלוש. כי כאשר נתחקה ונתבונן על כל הנהגת ימי עולם מיום ברוא ה' אדם על הארץ הנה "אדם ביקר בל יליך", ולא לן אדם הראשון בכבודו אף לילה אחת. וכל הדורות כולם עד המבול שהוא אלף תרנ"ו שנים הנה כולם נאבדו ולא נשאר מהם אלא רק נח ובניו. וכן אחר כך בעשרה דורות אשר מנח עד אברהם אבינו ע"ה הנה לא היה גם כן תועלת מהם אלא רק באותן היחידי סגולה שבכל דור ודור כי הגם דשם ויפת קבעו מדרשות להורות דרכי ה' אבל לא הצליח שלא הלכו רבים אחריהם. וכמ"ש בתיקונים תיקון ס"ט קכ"ח סע"ב חמא דלא אצלח כו'. וע"ש בהגר"א. ולא התחיל להתפרסם אמונת ה' בעולם אלא רק מאברהם אבינו כי אז נסתיים הב' אלפים תוהו בהיותו בן נ"ב שנה. והרי קראו רז"ל כל אותן הב' אלפים בשם תוהו. והרי נראה לכאורה שלא היה תועלת כלל מכל הדורות הללו. וכן גם אחר כך בשני אלפים תורה הרי לפי מה שנראה לכאורה לעינינו הנה גם בזה לא הצליח העולם עדיין כלל. כי הרי לא ניתנה תורה אלא לישראל אשר הם המעט מכל העמים ונשאר רוב העולם בתוהו אשר אין תועלת כלל מהם. וכן גם בישראל גופה הרי לפי מה שנראה הנה לא נשלם עדיין הכוונה בהם גם כן כי הרי עיקר המטרה לגמר הצלחת ישראל ועילויים. כפי מה שאנו רואים בתורה. הרי היה עיקר המטרה רק על בנין בית הבחירה כי רק זהו המנוחה והנחלה אשר אמר התורה כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה. וכנודע מזוהר הקדוש כי רק בימי שלמה קיימא סיהרא באשלמותא כי בו נשלם הט"ו דורות מאברהם אבינו. והיה אז הצלחת ישראל במעלה העליונה. ואחר כל זה הרי אמרו רז"ל כי באותו הלילה שהשלים שלמה מלאכת בית המקדש. נשא בת פרעה ובאותו שעה עלתה במחשבה לפני

הקב"ה להחריב את ירושלים, והרי לנו כי לא היה גם לילה אחת בנחת. וכן הוא בכל אותן שני אלפים דימות המשיח כי כבר יצא מהן יותר מאלף ותרנ"ז שנים ועדיין לא נושענו והרי נמצא כי מעת בריאת העולם עד עתה שהוא ה' אלפים תרנ"ח הנה לא זכה העולם להיות גם יום אחד בתיקונה והרי נראה כאלו שכל הבריאה כולה היא לריק ולבהלה חס ושלום. אמנם באמונת תחיית המתים יתורץ הכל ויבואר הכל על נכון. והענין הוא כי הנה עומק הענין דתחיית המתים הנה הוא אינו מתקוה המיועדת להאדם לבד אלא שהוא מהיעודים ההכרחיים לכל כחות הבריאה כולה אשר מיום הוסדה עד סוף כל ימי עולם הנה כל כחותיה וכח כחותיה אשר בהתהוות והקיום דכל פרטי הנמצאים שבהבריאה כולה וכל תהלוכת עניניהם שעברו על כל אחד ואחד. הנה כל כחותיהם כולם אשר בכל פרט ופרט ובכל רגע ורגע מכל ימי צבאם הנה הם עתידים כולם לחזור ולהתחדש ולקום ולהתקן בעת תחיית המתים. ולא יהיה תחיית המתים להאדם לבד אלא כל פרטי הכחות דכל הבריאה כולה והנהגתה אשר בכל ימי עולם. הנה כולם יתחדשו ויתקנו בעת תחיית המתים. וכל ענין תחיית המתים אשר להאדם שהוא עולם קטן הנה יתנהג כמו כן לכל העולם כולו בכלל ובפרט ובפרטי פרטות אשר בכל זמן קיום העולם כולו וכו', משום שאז יקום כל העולם כולו בתחיה ולא יאבד ולא יתבטל שום כח קטן וקל מכל הנמצאיים כולם אשר מעת מעשה בראשית עד סוף הזמן דביאת המשיח ויעמדו כולם בתחיה בשפעת קודש מחי העולם יתברך שמו. ואז יחיו כולם לעד ויאירו כולם באור פני מלך חיים. והרי נמצא מכל זה כי אמונת תחיית המתים הנה היא באמת עיקר גדול כי רק בזה יתראה איך שכל הבריאה כולה והנהגתה היא רק לתכלית הטוב. והצור תמים פעלו אל אמונה ואין עול כו' וכל ארחות ה' הם רק חסד ואמת. והרי הוה באמת אמונת תחיית המתים אמונה עיקרית שהכל תלוי בזה.

ד לא:מב
ד לב:ד
ד לב:יט
ד לב:לג
ד לג:ח
ד לג:לח
ד לג:נה
ד לד:טו
ד לה:ו
ד לה:כג
ד לו:ב
ה א:ב
ה א:טז
ה א:כח
ה א:מג
ה ב:לב
ה ב:מז
ה ג:ג
ה ג:יז
ה ד:א
ה ד:יא
ה ד:כג
ה ד:לה
ה ד:מט
ה ה:טו
ה ה:קג
ה ו:י
ה ז:א
ה ז:יג
ה ז:כה
ה ח:יג
ה ט:ה
ה ט:טז
ה ט:כח
ה י:יב
ה יא:ד
ה יא:יז

צופן מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א: משי"ח ט' א"ב תשפ"ו

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י** על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדין הוא דכתיב "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חקמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית
והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים
שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית
ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת
הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978
להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

gmail.com@6537343

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל
חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

=<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

קישור להורדת כל עלונים וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזה"ש"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל
מספר המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979